

BUKET ANLATIYOR

Kaç tane yakın arkadaşınız var? Elbette okulda ya da yaşadığınız semtte pek çok arkadaşınız vardır. Ama aralarından bazılarıyla daha yakınsınızdır. Diğerlerine göre daha çok ortak yönünüz vardır. Benim en iyi anlaştığım arkadaşım Zeynep'ti... Tanışmamız ilginç olmuştu.

Aynı sınıfta okuyorduk ama hiç konuşmamıştık. Sadece evlerimizin yakın olduğunu biliyordum. Bir okul gezisi sonrasında beraber karşıdan karşıya geçiyorduk. Yeşil ışığın yanmasını beklerken konuşmaya başladık. Konuşmaya o kadar daldık ki arka arkaya yanan yeşil ışıkların farkına varmadık.

Hoşlandığımız ya da yapmak istediğimiz şeyler birbirine benziyordu. Birden kardeş gibi olduk. Zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk. Bir konu üzerine saatlerce konuşabiliyorduk. Sınıfta da aynı sırada oturmaya başlamıştık.

Bir gün hiç istemediğim bir şey oldu. Matematik dersindeydik. Öğretmen Zeynep'i tahtaya kaldırmıştı. Zeynep tahtadaki soruyu çözemedi. Ben sonucu bulmuştum ve parmak kaldırıp söyledim. Öğretmen beni tebrik edip Zeynep'e beni örnek gösterdi. Tembel olduğunu ve benden bir şeyler öğrenmesi gerektiğini söyledi.

Zeynep buna çok içerledi. Garip bir durumdu. Öğretmen benim yüzümden Zeynep'i azarlamış gibi olmuştu. Zeynep'in kırılmasına engel olamadım ve aramız bozuldu. Çok üzülmiştim.

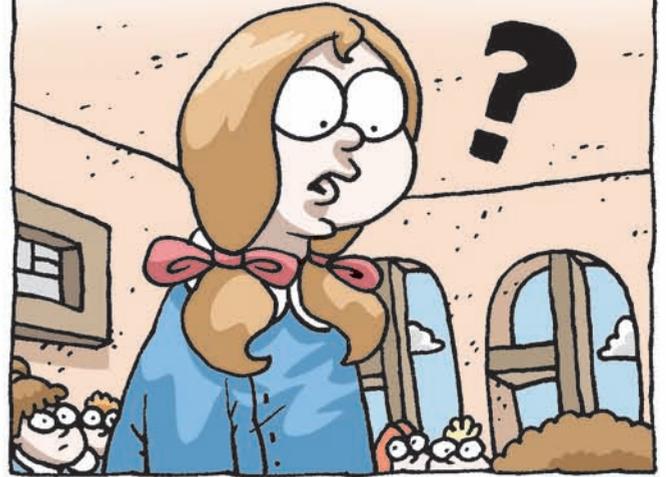
Aynı sırada oturan iki yakın arkadaşken, birden hiç tanışmamış gibi davranmaya başlamıştık. Diğer arkadaşlarımız bizi birlikte görmeye o kadar alışmışlardı ki, birmizi yalnız dolaşırken gördüklerinde diğerini soruyorlardı.

Yanımda oturan arkadaşımı özlemeye başlamıştım. Barışıp tekrar her şeyin eski haline dönmelerini istiyordum. Birkaç kere konuşmayı denedim ama pek başarılı olamadım. Böyle durumlarda insan kendini çaresiz hissediyor.

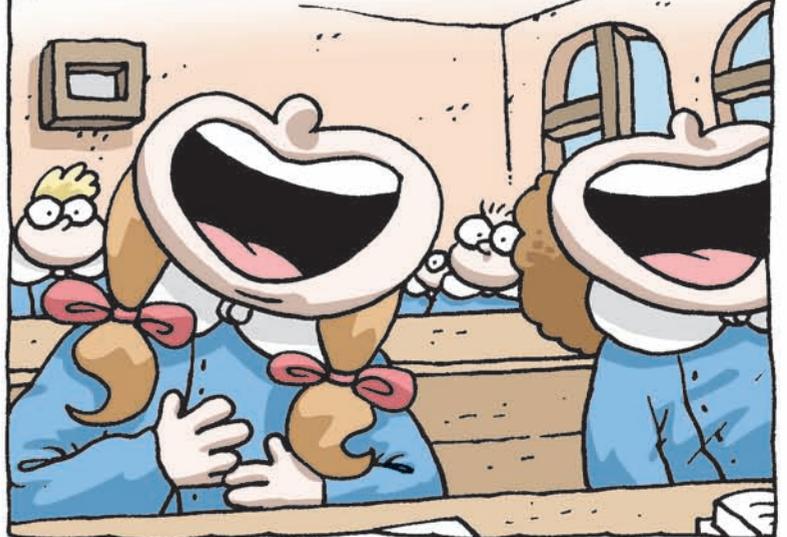
Bir hafta kadar sonra Türkçe dersindeyken öğretmen beni kaldırıp, okumamızı istediği kitaptan bir bölüm anlatmamı istedi. Eğlenceyle okuduğum bir kitap olduğu için kolayca aklımda kalmıştı. Anlatıp yerime otururken ayağımın altında yumuşak bir şey hissettim.

Hissettiğim şey Zeynep'in ayağıydı! Kitaptaki bölümü anlatırken fark etmeden ayağına basmışım...Fark etmediğim için sürekli ayağına basıp durmuşum. Küs olduğumuz için sesini çıkaramamış ama canı yanmış. Durumu fark ettiğimde yüzü kıpkırmızıydı.

Önce ne yapacağımı şaşırdım. Sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Zeynep de kendini tutamadı. Dersin ortasında deliler gibi gülüyorduk. Öğretmenin uyarısı gecikmedi elbette.

Şunu anladım ki, bizim gibi yakın arkadaşların küs kalması olanaksızmış. O günden sonra aramızın bozulmasına izin vermedik... Bir yıl sonra Zeynep ve ailesi başka bir şehre taşındılar. Bu, başta bizi çok üzse de görüşmeye devam edeceğimize söz verdik.

Şimdi sürekli internet üzerinden görüşüyoruz. Bağlantıyı hiç kopartmadık. Günlük tutarmış gibi, çevremizde olup bitenleri yazıyoruz birbirimize... İyi dostların arasına hiçbir şey giremiyor. Kilometreler bile.

